

ВЫХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

«В Галиччій зведено з р. 1920 сойм і Красвий Виділ, а на їх місце поставлено Тимч. Самовряд Виділ з познаним компетенціям Красного Виділу і адміністративно-виконавчими правами сойму. Т. С. В. мав існувати до часу створення самоврядувань вищого ступня, себто соймичи і воєніських виділів. Законом з 2. грудня 1920 Галиччю поділено на чотири воєніцети, а коли в 1923 р. хотіли зчистити не

розширення союзових виборів, представники союзних держав заявили тодішньому прем'єрові, д-рові Новакові, що не дозволять перевести виборів у Сх. Галичині та що не признають східних границь республіки — по рижському трактату — доки невідомо: польському, станіславському і тернопільському не буде признана автономія. Вислідом того наслідок в останній хвилі на внесення міністра справ закордонних і внутрішніх законодателів союзу на своєму останньому засіданні — дня 26. вересня 1922 р. — ухвалив закон про повільну автономію. Згідно з тим законом, пригрозивши серед великого поспіху, надаліш довідомством признали союзи і повітові комісії з широкими компетенціями. Згідно з 26. вересня 1922, оголошений в Д. 3. Річчесполітій ч. 70, позашіа 629, в арт. 28 постановили, що він входить в життя в два роки після його оголошення. Оголошено його 25. жовтня 1922, отже його здійснення мало наступити 25. жовтня 1924. Та не — як відомо — не сталося. Річчесполітій не випадало зі свого зобов'язання, а на тому, що повільного самоврядування не хочуть націоналісти з огляду на українців, а люди партії тому, що в добі розпаношеного союзовалства вони знали, що староста виробить те, чого бажає собі інтервенційний посол, а на союзи і виділи ніякого впливу мати не може.

Зовсім природно, що уряд, з якого повноважень виключено самоврядні справи, не має права ліквідувати Т. С. В. Та, не зважаючи на те, теперішня бюрократія має свої власні забаганки. Шкаво, що уряд, який зводно підкреслює свою правну основу, який після перевороту стверджує, що за Хієнопаста діялося багато несправедливостей, не спішиться здійснювати закону з 26. вересня 1922, а навпаки посягає на останки галицького самоврядування, якого не важився ліквідувати навіть Хієнопаст. Коли йде про тав. шкільний закон з 31. липня 1924, то уряд невідомо тримається його букви і спрешарованих на його основі племіснотних вислідів, але закон з 26. вересня 1922, хоч який він карикатурний, приноворений для упривілеєння польської меншости, не наводить у нього ніякого відгону, бо творить деяку обмежену базу для самодіяльності українського населення. „Зелена“ бюрократія, не оглядаючись на свої власні закони, мріє про здійснення повного цен-

тралізму в далеко ширшому обемі, як колишній царський централізм. Справи Т. С. В., як і взагалі справи реституції знищених або зведених на бюрократичні манівці самоврядних установ не спускється з ока українське громадянство.

Сучасний стан промисловості й сільського господарства на Україні.

(Теги до доповіді Чубаря на X. з'їзді КП(б)У).

В статті „Десять літ „соціалістичного“ будівництва в Радянському Союзі“ ми вже реферували дуже бідну фактичним матеріалом, але зато тим багатшу убіткою критикою радянської дійсності доповідь економічного диктатора СРСР, В. Куйбишева. Два тижні пізніше (28. жовтня) пленум Центр. Комітету КП(б) У. затвердив тези до доповіді Чубаря на X. з'їзді КП(б)У про перспективи господарського будівництва України. Чубар, як і Куйбишев, насамперед почав з характеристик плідності радянського будівництва на Україні. На Україні період відбудови господарства триває лише 5 літ, бо по скінченні громадянської війни в 1920 р. (а фактичної окупації України Московщиною) наступив великий неврожай 1921 р., що страшенно підірвало темпо розвитку народного господарства України.

На думку Чубаря найважливіші показники підсумків відбудовного періоду в українському господарстві є такі. Гуртовою продукція цукрової промисловості в 1922-23 році виносилася лише 800 міль. передвоєнних карб. В р. 1926-27 вона піднялася до 1 мільярда 280 міль. передвоєнних карбонажів, цебто дала 95 проц. продукції 1913 року. Добування вугля з 273 міль. пудів у 1920-21 р. збільшилося до 1 мільярда 405 міль. пудів; виплав чавуну в цьому часі збільшилася з 2 міль. пудів до 184 міль. пудів; виріб сільсько-господарських машин зріс з 4,8 міль. передвоєнних карб. до 55 міль. передвоєнних карбонажів; виріб цукрового піску збільшився з 4,6 міль. пудів до 46 міль. пудів. На загальнотроїм останніх 3 роки галузі, що продукують засоби виробництва, збільшили випуск своєї продукції на 124 проц., а галузі промисловості, що продукують переважно засоби споживання — на 37 проц.

Середньорічний виріб одного робітника в усіх галузях промисловості (без цу-

ррової виносилася лише 1.000 передвоєнних карбонажів у 1922-23 році, але дійшло до 3.000,4 передвоєнних карб. у 1926-27 році. Середньомісячна заробітна плата одного робітника великої промисловості збільшилася в 1927 бюджетних карбонажів у 1922-23 році до 88,30 бюджетних карб. у 1926-27 році.

Такими цифрами хваляться щодо української великої промисловості Чубар. Дійсно, коли ми будемо рівняти продукцію українського робітника й його заробітну плату в часі після війни, коли на Україні панував ще чистий комунізм, в продукції й заробітній платі того самого робітника після п'яти років нової економічної політики, цебто доби звичайного державного капіталізму, то побачимо, що зріст як продукції, так і заробітної плати був ніби то великий, бо подвоївся. Але зараз для кожного, хоч трохи обаяногомленого а життєм капіталістичних країн, а навіть самої України перед світовою війною, ці цифри показують, що соціалізована велика індустрія України стоїть щодо продуктивності праці й оплати цієї праці на стрімко низькому рівні. І справді, річна продукція українського робітника в великій індустрії виносилася в 1926-27 р. ко-до 1000 доларів, а його місячна плата виносилася ко-до 19 доларів. А в році 1923 річна продукція американського робітника виносилася у великій індустрії пере-сично понад 4.000 доларів, а його місячний заробіток ко-до 200 доларів. Ми не кажемо про спеціальні категорії робітників, як наприклад про будівельних робітників, де заробітна плата виносилася понад 800 до 400 доларів місячно. Визначив на увагу, що засоби поживи в Зауєнних Державах дешевіші, ніж на Україні, а виробни індустрії ще дешевіші, ми можемо сказати, що реальна місячна заробітна плата американського робітника великої промисловості 15 до 20 разів більша, ніж заробітна плата робітника в „робітничо-селянській“, „соціалістичній“ і т. д. Україні. Таке його становище на 10 років революції.

Подивімся тепер, що каже Чубар про розвиток сільського господарства України. Засівна площа поширилася з 15,7 міль. десятин в 1922 р. до 21,2 міль. дес. в 1927 р., цебто загалом пона зросла за

цей період на 35 проц. Забаваченість роботою худобою на 100 дес. засіву, що після червоного ампітання в 23,8 голів у 1922 році до 30,5 голів у 1924 році знову збільшилася в 1927 році до 23,9 голів. Число великої худоби всіх відмін, яке також зменшилося з 23,4 мільйонів голів у 1922 році до 21,8 міль. голів у 1923 р. на останні роки зросло до 25,5 міль. голів. Ось і все, що уважав за потрібне сказати Чубар про сучасний стан і розвиток сільського господарства. І ми розуміємо, чому він подає саме ці відомості, бо нимт він у некритичній публіки хотів викликати враження, що справді сільське господарство України відбудується й розвивається. А хай би він подав цифри не про зріст засівної площі, а про зріст урожайності від десятини засіву, про зріст споживання кращих культур зерна, про зріст технічних культур, про забезпечення селянства роботою худобою і т. д. А з іншим, таж більш-менш джерел ми знаємо, що й досі 46 проц. всіх селянських господарств не має коней, що площа під засівами технічних культур власне в минулому році катастрофічно зменшилася, що селянство таж перетягнє податками, що уряд му-сін 25 проц. селянських господарств зняти від податку, бо вже не було з того етигати і т. д.

Всі далішні висновки Чубаря про „основні передумови й найголовніші шляхи господарського розвитку УСРР“, а також про „основні директиви на п'ятирічний планом“, не в суті річч з одного боку побожні бажання до всемірного центру — Москви, щоб вона мала на увазі, що Україна має найкращі умови для розвитку таких галузей промисловості, як вугільна, металеві, машинобудівельна, цукрова, хемічна й не галузь цього розвитку, а з другого боку — величезний резерв того, що конче треба зробити, а що досі не було зроблено радянською владою. Сумом здогадки він від цієї частини тез Чубаря.

Вибірчі висліди.

НАДВІР'ЯНИЩИНА.

Висліди виборів до громадських рад у надвір'янському судовому повіті пред-ставляються ось як: Витягів: українців 22, поляків 17, жидів 1. Валесинія Дол.: українців 13, поляків 3. Вомосла: українців 16, поляків 16. Гаврилівка: українців 40, поляків 1 (жидів). Гілак: українців 40. Зелена: українців 27, поляків 2, жидів 11. Камінь: українців 15, поляків 6, жидів 3. Майдан Гор.: українців 13, поля-

НАЙНОВІШІ МАТЕРІАЛИ
поручає у великій вибої, фірма
АНТОН УВЕР
в м. м. Галицька ч. 10
Філія в Тернополі, Дрогобичі, Стрию.

ЗОЛОДИМИР РИНАВЕЦЬ,
свещ.-аміт.

2

Шавниця й околиця.

(Спомини 73-літнього.)

Докази на існування українських осель зловж Татр. — Українські села по другому боці. — Малий експурз до „Яворова“. — Що я там знайшов у старих метриках. — Влияча праця для наших священників.

Маючи це глибоке переконання, що Шавниця і Кросценко над Дунайцем були українськими оселями, думав і собі даліше, що за мала булаб оаза, яка складалася би з усього 6 сіл — мусіла вона даліше тягнутися в Галичині і лугитися з українськими селами на 6. Угорщині. Мусіла й даліше тягнутися до Татр і хто зна, чи й Тильманова на дорозі до Нового Санча й Охотиці й інші місцевості не були українськими оселями? Скріпляло мене в цьому переконанні ще й отсе: Відомо, що за часів Хмельниччини виданники великого гетьмана нехажували виходи український нарід до повстання, відомо, що з тою метою були і в Татрах. Ясно, що вони не могли заходити до польських сіл у Татрах і там промовляти, тому, що легко в першому селі могли бути страчені, тільки мусіли бути в українських селах у Татрах. Даліше приходило мені в тих роздумуваннях називати селян у Яворіках „Оприсек“, яких походження, гадаю, вказує теж на щось. Бо якщо вони є дійсно потомками татарських опришків, то вистенати їх мусіли бути українцями і походили з українських татарських сіл. Поляки „оприсек“.

хотячи даліше спокійно вести життя, осів би був у польському селі, а не в чужому для себе українському, значить: тільки українець міг осісти між українцями. Мусіли бути українські й польські опришки, отже українські й польські осиди в Татрах і висланники Хмельницького до тих українських осад заходили. Мое переконання, що мусіло бути більше українських сіл у Татрах, чимраз більше скріплялося, хоч воно базувалося тільки на гіпотезах — переконанні історично не справдженіх.

Будучи на фєрїях, виходив і часто на гору, звану „Висока“, що лежить на 6. угорській границі. З неї прекрасний вид на довколишні села. По нашій стороні на покриті снігом Татри, а по угорській на гр.-кат. парохії, на місто Любонію, на руїни старовинного замку, на Попрад, що пливе попід Любонією. І приходило мені тоді на гадку, чи українські села, що лежать по нашій стороні, не належали колись до Любоні. Любонія в цілому сплижською землею належала колись до Польщі. На замку в Любоні приймав Любомірський король Івана Казимира, як він повертав у Польщу підчас шведського наїзду.

Пізніше, вже як священник, займав я посади в околицях дальших і не звертав уваги на ті сторони. Шойно тепер, як перечитав я дописи з Шавниці в „Ділі“, станули мені знов перед очима українські села в Татрах. Вірю, що докази на їх існування найшлися би. Хто знає, чи нема яких доказів по архівах міст: Любонія (тепер на Чехословаччині), Новий Тор, Старий і Новий Санч (якщо які архіви в тих містах взагалі наводяться).

Хто знає, чи найшлося би що в старому жіночому монастирі в Старому Санчі, а вже певно якісь докази мусять бути в парохіальних актах польських парохій у тих сторонах. На жаль, все те для нашого історика сливе недоступне. Думаю, що дещо можнаб знайти і в канцелярських актах перемиської консисторії або в капітульній бібліотеці в Перемислі, яка, як знаю, є упорядкована. Там можна би знайти неоди, що вказувало би, як далеко сягала наша перемиська єпархія в 17. і 18. столітті.

Тут позволю собі відступити трохи від своєї теми. Богато наших пам'ятників загинуло, багато річей, цінних і цінних для історика і взагалі для нашого народу, у великій частині нікому невідомі задля нашої байдужности. Коли раз розмовляв я зі своїм тестем, б. п. Йосифом Лозинським (автором відомої граматики), парохом у Яворові, то він сказав: „У роках 1846—1848 формувався по наших містах т. зв. „руська гвардія“. Коли я прийшов до Яворова, слідив я, чи не нїйду там слідів нашої гвардії. Але, на жаль, не найшов я нічого, а не можу припустити, щоб в такому чистому руському місті, як Яворів, „руська гвардія“ не формувався, підчас коли по інших містах формувався“. І так поза тим, що про наші гвардії в рр. 1846—1848 опублікував наш історик Ів. Кривецький, ми більше нічого не знаємо.

В Яворові переглядав я раз старі метрики. В метриках віничаних знайшов я на одній картці намальований образок, як молодята у весільному строю стоять перед тетралюдом. Ось маємо вже давній весільний стрій молодят яворівського міщан-

ства. В метриках хрещення найшов я між ін. такий записний акт: „Аз єрей Зугаєвич окрестил Туркино... За возпріємників бил князь Долгоруков, котрий підчас битности короля Саса при посольстві російськом находилася“. Не кажу, щоб це мало для нас яке особливе значіння оте російське посольство і князь Долгоруков, а наводжу тут це на доказ, що не одио цікаве є в старих актах по наших церквах, які служать нерідко за поживу для мишей, а також в актах, записаних у старих метриках хрещення, віничання, а може й умерших. Може в таких метриках записках показався би і якийсь знана історична особа, як показався князь Долгоруков у яворівській метриці. Відомо прим. річ, що в нас крім чисто, себ-то корінно українських сіл є й села нині українські, але колишні кольонії татарські, волоські (з банд Ракочія), а може і шведські (зі шведського наїзду). Це показав би нам легко як історичну дійсність записки в старих метриках. Я сам знаю одио наше село, в якому живе родина-потомки шведів, а велику часть того села замешкують потомки волонів.

Розуміється, неможливо річ, щоб якийсь наш історик їздив від села до села, шукав за старими актами й за старими метриками і перечитував ті акти й метричальні записки. Та таку працю, крім великих коштів, требаб було йому ще й яких 200 літ життя. Але є не дуже идячна праця для наших священників. Праця гарніла й незвичайно корисна і для нашої історії і нашого мистецтва.

(Продовження буде)

— Лицарі „Золотого Руна“, вихваляючи жероць Діа Афонсо XIII, вибирають собі цими днями на поїздку в Іспанію заповідити із жахом, що між його ордами брахує ордару „Золотого Руна“

те живих там. Лавини в "Зол. Руна" вразили камердинер, щоб його довше продати. Кілька літ тому пропав інший такий ордер Миколи Н. До нині ніхто не знає, де його сховали. У селі є нині 49 лавини "Зол. Руна". Кажуть, що лавини зберуться всі вони в Барселоні, в старім соборі, куди Альфонс поїде семінаційною каритою. Останнє засідання цієї лавини організації було вже досить давно, ще перед війною, бо... 1939 р. за Карла V. Можливо, що від того часу вже й протокол засідання загубився. Щож, неслучайно збираються членами ордеру "Золотого Руна", коли є нині між ними і Вільгельм II і Полькар. Краще було би, якби пайшався яка суцільна Медя і повабирали "Золоте Руно" їх аластиком, щоб вони не мали з ним політичних клопотів.

— **Сайгонська лавина.** Відень святкувала річницю проголошення республіки. — Марованське плем'я, що піврадо дітей своїх франц. губернатора Марона згодилось видати їх за прощанням винку: порозуміння підписує у Бені-Мезаль. — Професійний союз металургів робітників у басейні Саари відкинув оруд мирної комісії і заповів страйк. — Доброїлля збірка з нагоди 80-ліття Гітленбурга дала по всій Німеччині 7 мільйонів. — 6 поголоски, що Венесуелі тріснув сталовина м-стра закорд. справ і що кандидатом в Крамарж. — У Парижі, в салку перед костелом св. Северина відкрити офіційно погруддя бельгійського поета Верхарна. — Суд у Шанхаю, розглянувши справу нападу російських емігрантів на генер. радянський консулат, засудив обвинувачених на 10 дол. гринни; радянський консул запротестував проти такої низької кари. — У Відні отруїлась молода баронівна Ліві, під впливом морфія, від якого не могла відвинути. — Власник великанського заїрника у Гамбурзі Гагенбек, продав своє майно, наслідком фінансових клопотів, і виїжджає в Америку. — Перший льодя анг. адміралства заявив, що Англія буде тепер 12 кружляти, і броненік, 4 міноносці, 6 підводних лодок і кілька помітних кораблів.

Театри.

„Коопер. Український Театр“ під дирекцією І. Стадника (вул. Шашкевича).
17-го „Мохники“, неса Вільганска.
29-го „Зачароване коло“, Л. Ридля.
Початок 7:30 вечером.
Міський великий театр:
17-го „Ріголетто“, опера. Виступ славного російського тенора Д. Смирнова.
18-го „Серед розсталих сукон“, неса Росса Ді Сан Секондо.
Початок 7:30 вечером.
Міський „Театр Новості“:
17-го „Найкраща з жінок“, оперетка Вальтера Бромме.
18-го „Король Кави“, оперетка.
Початок 7:30 вечером.

Кіна.

„Палас“: „У сьомім небі“.
„Лев“ і „Аполло“: „Грав у шахи“ (Вязень царки Катерини).
У кін „Лев“ незабаром: „Велич і нужда куртизанки“ на підставі Бальзака.

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилася дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Дописи.

КОСІВЩИНА. (Допомогова акція на Гуцульщині). Стихійна жертвеність цілого українського народу на потерпілих від повені охороняла їх від голоду й нужди. Дякую скільки усіх збірок і жертв одержала Гуцульщина, будують дитини Центрального Комітету у Львові, будують присланих безпосередньо жертводавцями в косівський повіт. Тяжким горем гуцула зацікавленіся може вперше серйозно його брати з Поділля і з моря, чого доказом неодноразові поїздки селянських делегатів подільських сіл і повітів (Бережани, Бучач, Підгайні) на територію пошкодкованої Гуцульщини для докладних оглядів терену катастрофи, одні ступня нужди і висоти потрібної допомоги. Повернувшись додому, делегати збирали допомогу ще інтензивніше на місцях і засідали в наш повіт (прим. бережанський повіт переслав 20 вагонів вварабиль). І коли сьогодні Гуцульщина сяк-так забезпечена на зиму, то завдячує це у великій мірі жертвенності української Америки і широкому серцю та чорноземові Поділля. Побіж. допомоги, розділеної Українським Допом. Комітетом в Кутах (і Селянською Спільнотою в Косові), одержав наш повіт значущу допомогу від старостинського комітету (около 80.000 дол. продуктів і грошей). З уваги на такий фактичний стан допомогової акції наш Комітет, маючи приблизно забезпечення потрібної консумційної допомоги, а призначення і радістю поїздки надзвичайно

важко доцільний проект Центрального Комітету у Львові доцільно продукційної допомоги. Як не як, а розважувати справу консумційної допомоги, приходилося до висновків, що те, що зійшлося, пропадало марно — а злісти можна все сьогодні, одначе багато доцільніше подумати і про завтра. Бо саме питання про продукційну допомогу — це те питання, яке з відповідним зрозумінням і в правдивій постановці може поставити Гуцульщину на ноги. Через те ця українська суспільність повинна би тепер звернути увагу не на хвилину допомоги в цьому нещасті, а на розроблення питання про те, щоб Гуцульщина сама собі помогала як при нагальних несподіваних катастрофах, так і в спокійних обставинах щоденного життя. При розвиненні належної промисли, при вмілій використуванні природних багатств і при добрій економічній організації та господарстві Гуцульщина не тільки не потребуватиме допомоги в будучині, але й сама зможе допомогти іншим українським землям. Тоді цілковито зникне питання про „передпожог“, яке хвилює всіх шороку і яке найбільше хвилює нашу Гуцульщину, а предмет виробів здібних гуцульських рук прикрашуватимуть усі краї світанні та пишатимуться славою на цілому світі. Коли говорити п'яничо про розанток і згуртування в своїх руках домашнього промислу, тогочас і різних родів ремесла, то треба в першу чергу подумати про підготовлення робітників для того, про вишколення людей. Треба витягнути до промислу дітей з цілої Гуцульщини, зібрати в першу чергу всіх потерпілих від повені дітей, примстити їх в закоронках, бурсах і т. д. та віддати до промислової школи в Косові і цим започаткувати перший етап продукційної допомоги цілій Гуцульщині. З другої сторони треба згуртувати увесь існуючий вже, але слабо розвинений або запропащений в жидівських руках домашній промисл — при нашій кооперації. Через отачення прим. продукційного фонду в формі низько-процентових позичок можливе урухомити й утворити на цілому терені пошкодкованої Гуцульщини цілий ряд споживчих кооператив. До речі кажучи, на існування сіл на терені білого Черемоша існують досі асього дві кооперативи, а увесь торговельний рух концентрується в жидівських руках, які головно тепер здирають від потерпілих страшний суми за товари першої потреби наслідком недовідного транспорту по причині звання доріг і мостів. Населення за біди і за темне, щоб зорганізувати свої споживчі кооперативи, не звачаючи на пильні старання в тому напрямі ІСК у Косові. Протягом одного року можна зорганізувати кооперативи на пошкодкованій терені Гуцульщини, обернути такий кредит на продукційну допомогу чи то в формі піднесення такого актуального для цілої Гуцульщини колоніального господарства, чи прим. для визволення так сильно в районі Кут і Косова розвиненого ткацького промислу з рук визискуючих посередників. Район потерпілих Кут є, як загально відомо, тереном чудово розвиненого садівництва, яке також є предметом найтяжчого визиску життів наслідком недовідності своїх капіталів. Також кушнірський і керамичний промисл, розвинений широко в Кутах, на жал, не зорганізований і визискуваний теж з недовідності фондів, а ще більше ізза недовідності приміщення. Тим більше, що надія кутського мшництва на викиснення інтензивно розпочатої будови власної домівки „Народний Дім“ розбилася з причини саме стихійного знищення повинно загально українського мшництва міста Кут, яке, живучи в долині Черемоша, потерпіло найгірше знищення наслідком повені і думати тепер не може про дальшу будову без якоїсь значущої допомоги, а ненакриті мурі прекрасної будівлі можуть розпасти наслідком вогкості. А кутське мшництво в своєму загальні — це білоскірники, щещі, гончари, муляри, бодняри і ткачі, тепер наслідком незорганізованості майже безробітні, а їх жинки, продуцентки славної гуцульської шуби, отсього певного капіталу на щорічні дрібні видатки, в розлуці, бо всю шубу зноби забрав і замудив гривний Черемош. Не лиш консумційною, але й доцільною продукційною допомогою зможемо дивинути косівський повіт з руїни і нужди.

Член комітету.

З театру.

„Король кави“, оперетка на 3 дії Мілера.

Після „Марусі Богуславки“. Книжки Цюковича й „Орлова“ виставляв учора український театр під дир. І. Стадника у Львові оперетку львівського композиста Мілера, прем'єра якої відбулась цього року на весні у великому львівському міському театрі. Оперетку цю знає отже багато наших людей з польської сцени, але це не може бути оправданням для української публіки, що вона в такому незначному числі явилася на цю виставу в свійому театрі. Не може бути тим більше, що не звачаючи на саромні засоби нашого театру, „Король кави“ виведено старанно й доблячно.

Про вартість лібретта „Король кави“ багато говорити не приходиться. Як багато теперішніх еле-сток, так і ця маєшгучий, натягнений, багальний зміст, в якому даремне шукати якоїсь довгочасної концепції, а хоч би одного порядного

дотелу. До того в перекладі зроблено деякі проміжки проти духа української мови, поминуючи такі вискази, як сакраментальне „лараз“ у значінні „тепер“, або такі слова (в різних відмінках), як „бредати“, уживані в добірній салльоновій товаристві! Це разило і в дальших виставах слід такі вислови замінити іншими. Зате музика цієї оперетки легка й мелодійна — і вона ринула про успіх „Король кави“ у нашій країні.

Виставлено „Король кави“ на українській сцені, як уже сказано вище, старанно й зі смаком. І сама гра артистів, і їх спіл, і танці були без замиту й загально подобались. Майже всі особи цієї оперетки ролили вражніми вірогідностями типів. З понеміжністю відмічимо, що і строєм і сценічній обстановці і декораціям п. Боровика, хоч які вони скромні, не можна було нічого закинути. Скоплена оркестра виявилася також задовольно з свого задання.

Загально — оперетка ця пройшла з успіхом, хоч каса театру зовсім не допишала. Побажати, щоб українська громада Львова виявила більше інтересу й уважливості до свого рідного театру, який і так гостює в нашому місті ледви 2—3 місяці в часі цілого року.

І. Н.

† Посмертні згадки.

Володимир Німців директор тютюневого монополію в Перемишлі помер несподівано дня 11. листопада 1927 в 61-й році життя. Похорони відбулися в неділю 13. ц. м. Вічна Йому Пам'ять! 929

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. п. Кириловичем:
Підлохиска:

- 18. XI. Віл.
- 19. XI. Майська ніч.
- 20. XI. Шуми Маріца.

Тернопіль:

- 21. XI. Шуми Маріца.

Зборів:

- 22. XI. Вихрест.
- 23. XI. Віл.
- 24. XI. Запорожесь за Дунаєм.

До театру залучаються артистки Вп. Сорокову. Оркестра театру побільшена до 8 осіб під управою диригента п. Сарамач. — Режисер театру п. Сорока готує до п'єсовки: „Катерину“, „Аскольдову Могилу“, „Гейшу“ і „Пісні в Лінах“. 1-6

Товариські сходини в Українським Техніч. Товаристві з відчитами і дискусіями відбуваються кожної суботи в год. 18 в льокалі Товариства. — Виділ. 3-2

Дня 20. листопада ц. р. поблагословить відомлену церкву Успенія Пр. Д. Марії (Воло.ьку) у Львові Впреосвящений Митрополит кпр. Андрей і відслужить в ній в год. 8:30 Службу Богу. В год. 10 рано відспіває Торжественну Соборну Службу Богу Впр. о. Генеральний Вікарій А. Бачинський. На це рідке свято всіх парохій і врих запрошує — *Управа Парохій.*

Будильники-годинники

„Зеніт“ „Джез“ (Jaz) прикрашені і звичайні найдешевше у найбільшій складі годинників **Доноровський — Розважальський**, Львів, Академічна 2 (Готель Жоржа). — Догляди умови. — Власні роботи. 110 в 16-2

225

Цини приступні — слава ратони.

Найбільша в краю фабрика лавонів

Братів Фельчинських

в Калуші, вул. Свєтська ч. 14.
в Перемишлі, вул. Красінського ч. 63.
відливає на замовлення лавони гармонійні і поодинокі, а постійно удержує на складі злив 200 штук готових лавонів у вазі від 10 до 600 кг.

Цини приступні — слава ратони.

Чи розумієте вагу кооперації?

Якщо так, то Ви будете купувати набіл, головню

найліпше десерове масло

тільки в склепах

„МАСЛОСОЮЗ“

Львів:

Ринок ч. 10. — Костюшки 1. а. — Сапіги ч. 21.
Зіблікевича ч. 49. — Жовківська ч. 11.

Стрий

Станіславів

Коломня

Шевченка ч. 5.

Собієського ч. 28.

Шевченка ч. 25.

Тернопіль

Перемишль

Самбір

Міцкевича ч. 41.

Ринок ч. 23.

Костюшки ч. 11 а.

Дрогобич

Зелемянк

Яремче

Стрийська ч. 14.

(сезоново)

(сезоново)